

Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság
5.P.XXI.21.584/2021/15.

A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság

a dr. Némethi Gábor ügyvéd (1123 Budapest, Táltos u. 15/B. VII. emelet 2.) meghatalmazott jogi képviselő által képviselt

felperesnek

a [REDACTED]
[REDACTED] meghatalmazott jogi képviselő által képviselt
MKK Magyar Követeléskezelő Zártkörűen Működő Részvénytársaság (1138 Budapest, Tomori u. 34.) alperes ellen

végrehajtás megszüntetése iránt indított perében meghozta a következő

í t é l e t e t:

A bíróság a dr. Végh Péter közjegyző által kibocsátott [REDACTED] /2021. számú végrehajtási záradékkal elrendelt és dr. Kiss Ferenc önálló bírósági végrehajtó által [REDACTED] /2021. számon fogatosított végrehajtást megszünteti.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg [REDACTED]
[REDACTED]

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg dr. Kiss Ferenc önálló bírósági végrehajtó részére [REDACTED]
[REDACTED] végrehajtási költséget.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására fizessen meg az államnak [REDACTED] eljárési illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye, melyet a Fővárosi Törvényszékhez címezve, de a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróságnál elektronikus úton, vagy a nem elektronikusan kapcsolatot tartó fellebbező fél esetén papír alapon 3 példányban kell benyújtani.

Az ítélet ellen a végrehajtási költségre vonatkozó rendelkezés tekintetében a végrehajtó is fellebbezhet a fenti határidőn belül.

A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve, ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, a bíróság azt indokoltnak tartja, vagy tárgyaláson fogatosítható bizonyítást kell lefolytatni. A fellebbező félnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmét a

5.P.XXI.21.584/2021/15.

fellebbezésében kell előterjeszteni. A fellebbező fél ellenfele a fellebbezés kézbesítésétől számított tizenöt napon belül tárgyalás tartását kérheti.

A felek kérelme alapján sem kell tárgyalást tartani, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 379. és 380. §-ban meghatározott okból kell hatályon kívül helyezni, a fellebbezés csak a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik, a fellebbezés csak a teljesítési határidővel vagy a részletfizetés engedélyezésével, illetve az előzetes végrehajthatósággal kapcsolatos, vagy a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul.

I n d o k o l á s

- [1] [REDACTED] adósok és zálogkötelezettek 2006. április 24. napján 299.315,15 CHF összegben deviza alapú – zálogjoggal biztosított – kölcsönszerződést kötöttek a PANNONINVEST LIBRA Pénzügyi Zrt. hitelezővel. A szerződést dr. Végh Péter közjegyző a [REDACTED] /2006. számú közjegyzői okiratba foglalta. A hitelező a szerződés alapján 44.500.000 forint kölcsönt bocsátott (folyósított) az adósok rendelkezésére. A kölcsönszerződést a felek – dr. Végh Péter közjegyző által a [REDACTED] /2010/1. számú közjegyzői okiratba foglaltan – akként módosították, hogy a hitelkötelemből az INVEST CREDIT Ingatlanforgalmazó és Ügyviteli Kft. kilépett.
- [2] Mivel az adósok a törlesztési kötelezettségüknek nem tettek eleget, a hitelező a kölcsönszerződést 2012. június 14. napján felmondta a dr. Végh Péter közjegyző által a [REDACTED] /2012/1. számú közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatával, amiben rögzítésre került az is, hogy ezen a napon 79.080.328 forint volt a teljes tartozás. A felmondási nyilatkozat az adósok részére a [REDACTED] /2010/1. számú okiratban foglalt címekre került kiküldésre [REDACTED] címeiről pedig „nem kereste” jellel érkezett vissza, amelyeket dr. Végh Péter közjegyző a 2012. július 12. napján kelt [REDACTED] /2012/2. számú tanúsítványba foglalta.
- [3] A PANNONINVEST LIBRA Pénzügyi Zrt. a kölcsönszerződésből eredő követelést – valamennyi mellékkötelezettségével és biztosítékával együtt – 2013. május 21. napján a CIB Bank Zrt.-re engedményezte. A CIB Bank Zrt. ezt követően a 2016. július 9. napján kelt levelével fizetési felszólítást küldött a felperesnek, amit – [REDACTED] - 2016. július 14. napján kézbesítettek a felperes részére.
- [4] A CIB Bank Zrt. a követelést 2017. május 3. napján az alperesre engedményezte tovább, amiről a felperest a 2017. május 15. napján kelt és részére 2017. május 18. napján kézbesített levéllel értesítették.
- [5] Az alperes 2021. február 11. napján a [REDACTED] /2006. számú közjegyzői okiratba foglalt szerződésből eredő követelés végrehajtásának elrendelése iránti kérelmet terjesztett elő dr. Végh Péter közjegyzőnél. A közjegyző a 2021. február 15. napján kelt [REDACTED] /2021/2. számú végzésével megállapította, hogy a végrehajtani kért követelés jogosultjának jogutódja a felperes, majd a határozat jogerőre emelkedését követően elrendelte a [REDACTED] /2006. számú közjegyzői okiratba foglalt szerződésből eredő követelés felperessel szembeni végrehajtását a [REDACTED] /2021. ügyszámú végrehajtási záradék kiállításával.

5.P.XXI.21.584/2021/15.

- [6] A végrehajtási záradékkal elrendelt végrehajtást a felperessel, mint adóssal szemben dr. Kiss Ferenc önálló bírósági végrehajtó foganatosítja /2021. szám alatt.
- [7] A bíróság a fenti tényállást a csatolt okiratok, továbbá a peres felek nyilatkozatai alapján állapította meg.
- [8] A jogi képviselővel eljáró felperes keresetében a dr. Kiss Ferenc önálló bírósági végrehajtó előtt /2021. számon foganatosított végrehajtás megszüntetését kérte. A keresettel érvényesített jogként a végrehajtás megszüntetése iránti jogát, annak jogalapjaként a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 528. § (2) bekezdés a) pontját jelölte meg. A felperes jogi érvelésében arra hivatkozott, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 324. § (1) bekezdése szerint a követelések öt év alatt évülnek el, a Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint pedig az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált, ami a jelen esetben a kölcsönszerződés felmondásának 2012. július 9-i – felperessel szembeni – hatályosulásakor következett be. A Ptk. 327. § (3) bekezdése szerint a követelés elévülését csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg akkor, ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak. A felperes jogi álláspontja szerint jelen esetben a Ptk. 327. § (3) bekezdése alkalmazandó az elévülés 2012. július 9. napját követő megszakításának megítélésére, mivel a záradékolható közjegyzői okirat esetében a felmondás hatályosulását követő napon – 2012. július 10-én – a követelés végrehajthatóvá és ezért a végrehajtást csak végrehajtási cselekmény szakíthatta volna meg 2017. július 10-ig, ilyen viszont nem történt, mivel a végrehajtás elrendelésére csak 2021-ben került sor. A felperes ennek kapcsán nyomatékosan hivatkozott a Kúria következő – ezen jogértelmezését álláspontja szerint alátámasztó – határozataira: BH2014.151, BH+2014.8.347, BH2017.183, Pfv.I.20.910/2020/8. Minderre tekintettel a felperes szerint a végrehajtás tárgyát képező követelések – megszakító cselekmény hiányában – 2017. július 10. napján elévültek, amely jogi tényre figyelemmel a felperes a Pp. 528. § (2) bekezdés a) pontja alapján adósként kérheti a végrehajtás megszüntetését.
- [9] A jogi képviselővel eljáró alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése keretében egyedül arra hivatkozott, hogy a kúriai jogértelmezés téves, mivel az indokolatlanul kiterjesztően alkalmazza a Ptk. 327. § (3) bekezdését, aminek során – a végrehajtható határozat és a végrehajtható okirat kategóriáit is összemosva – figyelmen kívül hagyja, hogy ezen jogszabályi rendelkezés eljárási cselekményt ír elő. Az alperes álláspontja szerint ugyanis a Ptk. 327. § (3) bekezdése – a Ptk. 327. § (1) bekezdésében foglalt megszakítási okokra figyelemmel – kizárólag abban az esetben alkalmazható, ha azt megelőzően sor került a követelés bírósági úton való érvényesítésére és ennek keretében hoztak végrehajtható határozatot, ez következik a jogszabály „elévülést megszakító eljárás során” kitételéből. Az alperes hangsúlyozta, hogy a kölcsönszerződés felmondása nem elévülést megszakító eljárás, hanem a hitelező egyoldalú aktusa. Ezzel összhangban a felmondott kölcsönszerződés sem minősülhet végrehajtható „határozat”-nak, amely a Ptk. 327. § (3) bekezdés másik konjunktív feltétele lenne. Bírósági eljárásban hozott határozatnak – s így végrehajtható határozatnak – a polgári perrendtartás rendelkezéseire is figyelemmel végzés, ítélet vagy bírósági meghagyás minősülhet, amelyek alapján egyébként is végrehajtási lappal kell elrendelni a végrehajtást. A végrehajtási záradék már csak azért sem eshet ezen határozatokkal egy tekintet alá, mert az bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 10. §-a szerint végrehajtható okiratnak minősül. A Kúria contra legem – a jogbiztonságot is sértő – gyakorlata indokolatlanul tesz különbséget ezért az elévülés megszakítására alkalmazandó szabályokban attól függően, hogy a kötelezettségvállalásra

5.P.XXI.21.584/2021/15.

közokiratban vagy magánokiratban kerül sor. Ennek mentén ad absurdum az is előfordulhatna, hogy bár a hitelező nem várta el a közokiratba foglalt tartozáselismerést, azt az adós a hitelező tudta nélkül mégis megteszi azért, hogy majd évekkel később egy perben hivatkozhatson az elévülést megszakító egyéb jogi tények kizárása érdekében. Az alperes megjegyezte továbbá, hogy a Ptk. 327. § (3) bekezdésének kiterjesztő kúriai értelmezése indokolatlanul korlátozná a felek magánautonómiáját, hiszen a követelés jogosultja a végrehajtási jog elévülésének elkerülése érdekében mindenképpen arra kényszerülne, hogy végrehajtást indítson öt éven belül, amely miatt – hiszen ezek nem szakíthatnák meg az elévülést – nem lenne lehetőség tartozáselismeréssel részletfizetési megállapodást kötni vagy a teljesítésre akár további halasztást adni, amit egyébként a pénzügyi felügyelet számos fogyasztóvédelmi ajánlása is hangsúlyos elvárásként fogalmaz meg a végrehajtások elkerülése érdekében.

A konkrét esetben ezért az alperes szerint a CIB Bank Zrt. 2016. július 14. napján kézbesített fizetési felszólítása, majd pedig az alperes teljesítési utasítása és az alperesre való engedményezésről szóló értesítés is megszakította az elévülést.

- [10] A kereset az alábbiak szerint alapos.
- [11] A Pp. 528. § (2) bekezdés a) pontja értelmében az adós keresettel kérheti a végrehajtási záradékkal ellátott okirattal és az azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirattal elrendelt végrehajtás megszüntetését vagy korlátozását, ha a végrehajtani kívánt követelés, illetve a végrehajtási jog elévült.
- [12] A Pp. 2. § (1) bekezdése szerint a felek szabadon rendelkeznek perbe vitt jogaikkal. A Pp. 2. § (2) bekezdése értelmében a bíróság – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A Pp. 342. § (1) bekezdése szerint az érdemi döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, az ellenkérelmen és a beszámítási kérelmen, a 342. § (3) bekezdése értelmében pedig az érdemi döntés – törvény eltérő rendelkezése hiányában – nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított.
- [13] A perfelvételre alkalmas írásbeli ellenkérelem beérkezésétől a perfelvétel lezárásáig tartó perfelvételi szak funkciója a Pp. 183. § (1) bekezdésére figyelemmel az, hogy a felek – a bíróság közrehatása mellett megteendő, a Pp. 183. § (1) bekezdése szerinti perfelvételi nyilatkozataikkal – meghatározzák a jogvita kereteit. A perfelvétel lezárásával jogvita – addig megtett perfelvételi nyilatkozatokkal kialakított – keretei rögzülnek.
- [14] A Pp. 2. §-ára, 203. § (2) bekezdésére, 214. §-ára és 342. § (1) bekezdésére, valamint a 183. § (6) bekezdésére is figyelemmel az is egyértelműen megállapítható, hogy a kérelemhez kötöttség az ellenkérelem tekintetében is teljes körűen érvényesül a polgári perben. A jogvitát a bíróság nemcsak a kereseti kérelem, hanem az ellenkérelem korlátai között dönti el, aminek folytán a keresettel szemben csak olyan védekezést vizsgálhat, amire az alperes konkrétan hivatkozott az ellenkérelemben (Kúria Pfv.II.21.444/2019/11.), s amire tekintettel az alperes ellenkérelmén túlterjeszkedve nem hozhat az alperesre kedvezőbb határozatot (BH2005.34).
- [15] A Pp. 266. § (1) bekezdése szerint a bíróság az ellenérdekű fél által beismert, a felek által egyezően előadott, az ellenfél által bírói felhívás ellenére nem vitatott vagy e törvény értelmében nem vitatottnak tekintendő tényállítást valósnak fogadhatja el, ha annak tekintetében kételye nem merül fel.

- [16] A Pp. 203. § (2) bekezdése szerint ha a fél az e törvényben vagy a bíróság felhívásában meghatározott valamely perfelvételi nyilatkozatot nem tüntet fel a perfelvételi iratban, úgy kell tekinteni – mindaddig, amíg nyilatkozatot nem tesz –, hogy a fél az ellenfél érintett tényállítását, jogállítását, illetve bizonyítékát nem vitatja, az ellenfél érintett kérelme, illetve indítványa teljesítését nem ellenzi, kivéve, ha korábban ezzel ellentétes nyilatkozatot tett [a) pont], és a fél keresete vagy ellenkérelme megalapozásához nem kíván, illetve nem tud az érintett perfelvételi nyilatkozat szerinti tényállítást, jogállítást, kérelmet, bizonyítékot vagy bizonyítási indítványt előterjeszteni [b) pont].
- [17] A peres felek a kölcsönszerződés létrejöttét és módosítását, valamint hitelező általi felmondását és annak felperessel, valamint a szerződésben maradt további adóstársakkal való közlését (hatályosulását) illetően egyező nyilatkozatot tettek, aminek folytán ezen tényeket – amellet, hogy azokat a keresetlevélhez csatolt okirati bizonyíték egyébként is alátámasztották [Pp. 320. § (5) bekezdés] – a bíróság a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján állapította meg a tényállásban.
- [18] Bizonyítás csak bizonyítandó tényre folytatható, a bizonyítás szükségessége pedig a Pp. 266. § (1) bekezdése értelmében nem áll fenn akkor, ha az állított tény az ellenérdekű fél beismeri vagy nem vitatja (vagy a nem vitatás törvényi vélelmét megalapozó módon hallgat), ilyenkor ugyanis az – ha a bíróságnak az érintett tényt illetően kételye nem merül fel – bizonyítás nélkül megállapítható tényné válik. Mivel a felperes a CIB Bank Zrt. 2016. július 14-i felszólítására vonatkozó tényállítását kifejezett bírói felhívás ellenére sem vonta kétségbe, annak kapcsán a felszólítást tartalmazó okirat, valamint a tértivevény alperes által indítványozott becsatolása (rendelkezésre bocsátása) szükségtelen volt.
- [19] A bíróság mindenké előtt rögzíti, hogy a jogvitát – a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 1. § a) pontjára és 50. § (1) bekezdésére, továbbá a kölcsönszerződések 2008. évi létrejöttére figyelemmel – az 1959. évi Ptk. rendelkezései alapján kellett elbírálni.
- [20] A Ptk. 324. § (1) bekezdése értelmében a követelések öt év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik. A (2) bekezdés kimondja, hogy a főkövetelés elévülésével az attól függő mellékkövetelések is elévülnek.
- [21] A Polgári Törvénykönyv hatálybalépéséről és végrehajtásáról szóló 1960. évi 11. törvényerejű rendelet (Ptké.) 3. § (2) bekezdése szerint a hetekben, hónapokban vagy években megállapított határidő azon a napon jár le, amely elnevezésénél vagy számánál fogva megfelel a kezdő napnak, ha ilyen nap az utolsó hónapban nincs, a határidő a hónap utolsó napján jár le.
- [22] A Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. A (2) bekezdés értelmében ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül – egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig három hónapon belül – a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb van hátra. Ezt a rendelkezést kell alkalmazni akkor is, ha a jogosult a lejárat után a teljesítésre halasztást adott.
- [23] A Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás, a

5.P.XXI.21.584/2021/15.

követelés bírósági úton való érvényesítése, továbbá megegyezéssel való módosítása – ideértve az egyezséget is –, végül a tartozásnak a kötelezett részéről való elismerése megszakítja az elévülést. A Ptk. 329. § (2) bekezdése szerint az elévülést a kötelezettek az engedményezésről való értesítése is megszakítja.

- [24] A Ptk. 327. § (3) bekezdése értelmében ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg.
- [25] A Ptk. 327. § (2) bekezdés kimondja, hogy az elévülés megszakadása, illetőleg az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után az elévülés újból megkezdődik.
- [26] A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 23/C. § (1) bekezdése szerint az okiratot készítő közjegyző végrehajtási záradékkal látja el a közjegyzői okiratot, ha az tartalmazza a szolgáltatásra és ellenszolgáltatásra irányuló vagy egyoldalú kötelezettségvállalást, a jogosult és a kötelezett nevét, a kötelezettség tárgyát, mennyiségét (összegét) és jogcímét, a teljesítés módját és határidejét. Az (5) bekezdés értelmében e § alapján akkor van helye végrehajtásnak, ha a közjegyzői okiratba foglalt követelés bírósági végrehajtási útra tartozik, és ha a követelés teljesítési határideje letelt.
- [27] A Vht. 57. § (1) bekezdése szerint a végrehajtási jog a végrehajtandó követeléssel együtt évül el. A (2) bekezdés akként rendelkezik, hogy a végrehajtási jog elévülését általában kérelemre kell figyelembe venni, az hivatalból csak akkor vehető figyelembe, ha az alapjául szolgáló követelés elévülését is hivatalból kell figyelembe venni.
- [28] A peres felek között nem volt vitatott az a tény, hogy a kölcsönszerződések hitelező általi felmondása a követelések elévülését a Ptk. 327. § (1) bekezdése szerint megszakította, aminek folytán a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti öt éves elévülési idő újratekintődött a Ptk. 327. § (2) bekezdése szerint. A felperes azt sem tette vitássá (sőt, már maga is eleve ezzel számolt), hogy a küldeményt át nem vevő adóstársak esetében a „nem kereste” jelzéssel visszaérkezett felmondás a postai visszaküldés tértivevényeken rögzített időpontjával (2012. július 9.) közöltnek volt tekintendő és ezért hatályosult is azon következetes – a Ptk. 199. §-a folytán alkalmazandó Ptk. 214. § (1) bekezdésének a Ptk. 4. § (1) és (4) bekezdésében foglalt alapelvek mentén kialakult – bírói gyakorlatra figyelemmel, miszerint a felmondás akkor tekinthető közöltnek (megérkezettnek), ha az az érdekelt fél (címezett) tudomására jut, vagy pedig azért nem jut a tudomására, mert a felszólítást vagy a felmondást tartalmazó irat átvétele az érdekelt félre visszavezethető ok miatt marad el (EBH2005.1215, BH2006.12, BH2010.41, BH2011.68, BDT2021.4328): ez utóbbi esetben a közlés időpontjának azt a napot kell tekinteni, amikor a küldeményt visszaküldik a postahivatalból a feladónak (a címzettnek ugyanis eddig van lehetősége az átvételre).
- [29] A felmondási nyilatkozatok legutolsó – a kifejtettek szerint 2012. július 9-i – hatályosulása folytán a Ptk. 526. § (2) bekezdésére és a szerződés rendelkezéseire figyelemmel egyösszegűvé váló hitelezői követelés ezen a napon (2012. július 9.) váltak esedékessé és – úgy a kölcsönszerződés, mint a felmondás közjegyzői okiratba való foglalása és a záradékolás jogszabályi feltételeinek fennállta okán – a Vht. 23/C. § (1) és (5) bekezdésének már akkor is hatályos rendelkezései alapján közvetlenül végrehajthatóvá, amely jelleg egyébként szintén nem volt vitatott az alperes részéről.
- [30] A felperes keresetlevelében foglaltakra és az alperes érdemi ellenkérelmében előadottakra tekintettel a bíróságnak ezért – a fenti jogszabályi rendelkezések összevetésével és

értelmezésével – kizárólag abban a jogkérdésben kellett állást foglalnia, hogy a megszüntetni kért végrehajtás alapjául szolgáló követelés elévült-e, aminek kapcsán az alapvető kérdés az volt, hogy a Ptk. 327. § (3) bekezdésében foglalt speciális rendelkezés alkalmazási köre a végrehajtási záradékkal ellátható okiratokra is kiterjed-e és ettől függően az ilyen okiratba foglalt követelések elévülését kizárólag a végrehajtási cselekmények szakíthatják-e meg vagy sem.

- [31] A Pp. 346. § (5) bekezdésének a 2019. évi CXXVII. törvény 185. §-ával 2020. április 1-jei hatállyal végrehajtott – a jogegységi panasz intézményével összefüggésben korlátozott precedensrendszert bevezető – módosítását követően a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (<https://birosag.hu/birosagi-hatarozatok-gyujtemenye>) közzétett határozatai már nem pusztán egyszerű eseti döntéseknek, hanem a jogkérdések megítélése során olyan kötelező erővel felruházott határozatoknak minősülnek, amelyeket a bíróságoknak – az egységes és az Alaptörvénnyel összhangban álló, kiszámítható és koherens joggyakorlat biztosítása érdekében – főszabály szerint követniük kell.
- [32] A 2019. évi CXXVII. törvény általános, valamint 185. §-ához fűzött – az Alaptörvény 28. cikke értelmében a bíróságok részéről kötelezően figyelembe veendő – indokolása szerint „a jogállam fogalmi eleme a jogbiztonság, amely kiszámítható és koherens joggyakorlatot is feltételez. A Kúria az Alaptörvény 25. cikkében meghatározottak szerint biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét. A széttartó, kiszámíthatatlan joggyakorlat sérti a jogbiztonságot és a peres felek tisztességes eljáráshoz való jogát. A Javaslat értelmében a bíróságok kötelesek a Kúria jogértelmezését követni.”
- [33] Ahogyan azt a Kúria a Pfv.I.20.184/2013/9. számú – nemcsak a Bírósági Határozatok Gyűjteményében megtalálható, hanem BH2014.151 számon még külön közzé is tett – határozatában már kifejtette, a magyar jogrendszerben a bírósági végrehajtás főszabályként olyan követelések esetén vehető igénybe, amelyeket a bíróság jogvita keretében elbírált. Kivételesen azonban lehetőség nyílik „azonnali” végrehajtásra, amely azt jelenti, hogy egyes okiratok, valamint egyes, nem a bíróság által meghozott határozatok anélkül végrehajthatóvá válnak, hogy az azokba foglalt követeléseket a bíróság előzetesen vizsgálta volna. Azonnali végrehajtás esetén a bíróság – és a Vht. 2010. június 1-jétől hatályos szabályozása szerint a közjegyző – végrehajtási záradékkal láthatja el a követelést tartalmazó okiratot vagy határozatot, amennyiben fennállnak a záradékolás jogszabályba foglalt feltételei. A záradékolás lehetősége az okiratba foglalt teljesítési határidő leteltével nyílik meg. A végrehajtási záradékkal ellátható okiratok alapján közvetlenül végrehajtható követelések ezért az okiratban meghatározott határidő elteltével nemcsak esedékessé, hanem egyszersmind végrehajthatóvá is válnak. Az ilyen követelések esetében a végrehajtási jog elévülése – az egyéb feltételek fennállása esetén – a követelésre megállapított teljesítési határidő letelte utáni napon kezdődik. Ettől az időponttól kezdve a követelés más hatósági eljárás közbeiktatása nélkül végrehajtás útján közvetlenül kikényszeríthető, ezért az elévülésének megszakítására a Ptk. 327. §-ának (3) bekezdése – és nem más – az irányadó. Ha tehát mód van végrehajtási kényszer közvetlen alkalmazására, akkor már csak a végrehajtási cselekményt lehet olyan célravezető jogérvényesítési lépésnek tekinteni, amely az elévülés megszakítását eredményezheti.
- [34] A BH2014.151 számú döntésben foglalt jogértelmezést a Kúria a Pfv.I.20.639/2015/7. számú – a Bírósági Határozatok Gyűjteményében szintén közzétett – határozatában kifejezetten fenntartotta, ismételten kimondva, hogy a közjegyző általi záradékolásra alkalmas és ezáltal közvetlenül végrehajthatóvá vált követelésekre már kizárólag csak a Ptk. 327. § (3) bekezdése

5.P.XXI.21.584/2021/15.

alkalmazható és ezért az egyéb törvényhelyek által a követelés korábbi létszakával összefüggésben szabályozott cselekmények (felszólítás, engedményezés) nem alkalmasak az elévülés megszakítására. Ezen jogértelmezését a Kúria a Pfv.I.21.768/2016/9., a Pfv.I.21.122/2018/6. számú határozataiban is megerősítette.

- [35] A Kúria a 2021. július 7. napján kelt, Pfv.I.20.910/2020/8. számú, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében ugyancsak közzétett határozatában – hangsúlyozva, hogy a fenti határozatait továbbra is követendőnek tartja – a következőket is leszögezte: az elévülés jogintézményének jogpolitikai indoka az, hogy nem kívánatos a kötelezettet hosszú időn át bizonytalanságban hagyni a követelés érvényesítését illetően, mert az idő múlásával a követelés fennállásának vagy fenn nem állásának a bizonyítása is rendszerint lényegesen nehezebbé válik. A joggyakorlás hosszú ideig tartó elmulasztása alappal enged következtetni arra is, hogy a jogosultnak az igényhez fűződő érdeke csökkent, vagy éppenséggel megszűnt. A Ptk. 327.§-ának rendelkezései értelmében az elévülést megszakító négy tényező egyike a követelés bírósági úton való érvényesítése, viszont ha az elévülést megszakító eljárás során „végrehajtható határozat”-ot hoztak (amely nem azonos fogalom a Vht. 10.§-ában felsorolt „végrehajtható okiratok”-kal), az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg. A követelések azonban nem kizárólag „az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után” kerülnek – kerülhetnek – a végrehajtás szakaszába. A közvetlen végrehajtás alapjául szolgáló közjegyzői okirat nem végrehajtandó határozat, hiszen a közjegyzői okiratban végrehajtandó követelés szerepel, viszont a végrehajtandó követelés elévülhet, a közjegyzői okiratba foglalt végrehajtandó követelés elévülését pedig csak a végrehajtási cselekmények szakíthatják meg. E körbe kell sorolni mindazokat az eljárási cselekményeket, amelyeket a követelésnek az adóstól való behajtása érdekében akár a végrehajtást kérő (például végrehajtás iránti kérelem előterjesztése), akár a végrehajtást elrendelő szerv (például bíróság, közjegyző részéről végrehajtható okirat kiállítás) végez.
- [36] A Pfv.I.20.910/2020/8. számú határozat indokolásában a Kúria kifejtette továbbá, hogy az a jogosult, akinek közjegyzői okiratba foglalt végrehajtandó követelése van a kötelezettel szemben, a végrehajtás szempontjából ugyanolyan helyzetbe kerül, mint az a jogosult, aki – például peres eljárás eredményeként – rendelkezik végrehajtandó határozattal. Ebből a szempontból a kétfajta okirat – a lényegüket tekintve – nem tér el egymástól: a végrehajtandó követelést tartalmazó közjegyzői okirat végrehajtási záradékolását követően végrehajtható okirat lesz, a bíróság végrehajtandó határozata alapján kiállított végrehajtási lap ugyancsak végrehajtható okirat. A végrehajtást tehát akár végrehajtási záradékolás útján, akár végrehajtási lap kiállításával rendelték el, a végrehajtási jog elévülését mindkét esetben a végrehajtási cselekmények szakítják – szakíthatják – csak meg. Az ezzel ellentétes értelmezés arra vezetne, hogy a végrehajtási záradékolást követően sem a végrehajtási cselekmények szakíthatnák meg a végrehajtási jog elévülését, hanem a Ptk. 327.§ (1) bekezdésében felsorolt jogcselekmények, így a végrehajtási jog elévülését a végrehajtási záradék (a végrehajtható okirat) kibocsátását követően továbbra is megszakítaná például az írásbeli felszólítás.
- [37] Az alperes által felvetett – a gyakorlatban egyébként is nehezen elképzelhető – lehetőség (az adós a hitelező tudta nélkül már jó előre egyoldalú közjegyzői kötelezettségvállaló nyilatkozatot tesz abból a célból, hogy a hitelező által indított peres eljárásban majd erre tekintettel elévülésre hivatkozhat, amely célzat egyébként már csak a Ptk. 4. §-ára figyelemmel sem lenne akceptálható) bármiféle relevanciáját a Kúria szintén kategorikusan elvetette a Pfv.I.20.910/2020/8. számú határozat indokolásában: ha ugyanis a jogosult bármely ok miatt – a közvetlen végrehajtás helyett – mégis marasztalási pert indít, a marasztalási per megindítása akként értelmezhető, hogy a közvetlen végrehajtás számára

nyitva álló lehetőségét „félretette”, tehát azzal nem kíván élni. Ezen marasztalási perben pedig azt, hogy a követelés elévült-e, már nem a közvetlen végrehajthatóság szempontjából kell megítélni: a jogosult által indított marasztalási perben tehát az elévülés megszakadására a Ptk. 327. § (1) bekezdése irányadó, amennyiben a marasztalási per a jogosultnak kedvező eredménnyel zárul, a jogosult a végrehajtás elrendelése feltételeinek fennállása esetén kérheti a kötelezettet marasztaló bírósági határozat végrehajtását. A marasztalási perben hozott bírósági határozat végrehajtásának ezért nem lenne akadálya az, hogy a jogosult nem kívánt élni a közvetlen végrehajtás lehetőségével.

- [38] Megállapítható tehát, hogy a jelen perben elbírálandó jogkérdéssel kapcsolatban a Kúria állandó – s egyben máig is abszolút aktuális – joggyakorlatot alakított ki, amely jogértelmezést jelen bíróság is maradéktalanul osztja. Az ezen jogértelmezéstől való eltérésre nincs ok, a Ptk. 327. § (3) bekezdésének alkalmazhatósága körében ugyanis a hangsúly egyértelműen a végrehajthatóságon van: ha egy adott okirat kapcsán a végrehajthatóság feltételei beállnak (márpedig a jelen esetben ez az alperes által sem vitatottan megtörtént), akkor a követelés – s egyben a végrehajtási jog – elévülését a Ptk. 327. § (3) bekezdése szerint már csak a végrehajtási cselekmények szakíthatják meg, aminek kapcsán elsőként értelemszerűen a végrehajtás elrendelése iránti kérelem előterjesztése merülhet fel (BH2017.183). Ezzel szemben súlytalan – és nem is helytálló – azon alperesi érvelés, miszerint ezen jogértelmezés figyelmen kívül hagyja a feleknek a követelés végrehajthatóvá válását követő esetleges együttműködését és ezért – már amennyiben el akarja kerülni a követelés, s egyben a végrehajtási jog elévülését – feltétlenül rákényszeríti a jogosultat arra, hogy végrehajtást kérjen az adós ellen. Ez egyáltalán nincs így, hiszen a lejárttá és végrehajthatóvá válást követően újakezdődött öt éves elévülési idő – függetlenül attól, hogy azt már csak a végrehajtási cselekmények szakíthatják meg – ugyanúgy nyugodhat a Vht. 57. § (1) bekezdésére is figyelemmel alkalmazandó Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint, aminek második mondatában a jogalkotó nyugvási okként nevesítette azt is, ha a jogosult a teljesítésre halasztást adott (a jogosultnak tehát – amennyiben kifejezetten halasztást engedélyez az adósnak – nem kell feltétlenül végrehajtást indítania, azt ugyanis adott esetben még akár az elévülési idő egyébkénti lejártát követő egy év elteltével is megteheti akkor, ha a halasztás ellenére az adós nem teljesít).
- [39] Mivel jelen esetben a követelés a szerződés felmondása folytán 2012. július 9. napján vált egyösszegben esedékessé (lejárttá), az ezt követő napon (2012. július 10.) pedig közvetlenül végrehajthatóvá, az elévülés a Ptk. 324. § (1) bekezdésére és 327. § (2) bekezdésére tekintettel 2017. július 10. napján járt le, aminek megszakítására a Ptk. 327. § (3) bekezdése értelmében kizárólag csak végrehajtási cselekmény – legelőször is a végrehajtási kérelem előterjesztése – lehetett volna alkalmas. Ebből következően a Ptk. 327. § (1) bekezdése és 329. § (2) bekezdése szerinti cselekmények egyáltalán nem – így az alperes által hivatkozott 2016. évi felszólítás, valamint a 2017. évi engedményezési értesítő és teljesítési utasítás sem – voltak alkalmasak az elévülés megszakítására, azok ugyanis nem végrehajtási cselekmények.
- [40] Az alperes részéről sem vitatott – emellett pedig a keresetlevélhez F/6 alatt csatolt végrehajtási záradék 8. oldalával is bizonyított – ténykérdés volt az, hogy végrehajtási cselekményre először csak 2021. február 11. napján került sor a végrehajtási záradék kibocsátása (a végrehajtás elrendelése) iránti kérelem közjegyző előtti előterjesztésével.
- [41] Mindezekre tekintettel – figyelemmel arra is, hogy erre irányuló alperesi védekezés hiányában az esetleges nyugvás kérdése még csak fel sem merült – megállapítható, hogy a megszüntetni kért végrehajtás alapjául szolgáló követelés – a Ptk. 327. § (3) bekezdése szerinti megszakító

5.P.XXI.21.584/2021/15.

cselekmény hiányában – 2017. július 10. napján a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerint elévült, amely egyúttal a végrehajtási jog elévülését is maga után vonta a Vht. 57. § (1) bekezdése alapján. Ezért a bíróság a keresetnek helyt adott és a végrehajtást a Pp. 528. § (2) bekezdés a) pontja szerint megszüntette.

[42] Pervesztességére figyelemmel a felperes felszámított perköltségét az alperesnek kell megtérítenie a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében. A felperes perköltsége a Pp. 80. §-ára is figyelemmel az ügyvédi munkadíjból áll, amelyet a bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) és c) pontja szerint megállapítandó összeghez képest a rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérlegeléssel 2.500.000 forintra mérsékelt arra figyelemmel, hogy jelen ügy tárgyát valójában egy konkrét jogértelmezési kérdés képezte és ez áll arányban a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységgel is, ami a keresetlevél szerkesztéséből és benyújtásából, valamint a költségkedvezménnyel kapcsolatos hiánypótlási beadvány előterjesztéséből és egy tárgyalási napon való jelenlétből (2 megkezdett óra) állt. Ezen összeg további mérséklésére nincs indok, hiszen a felperes már eleve mintegy félmillió forinttal alacsonyabb összegben számította fel az ügyvédi munkadíjat ahhoz képest, mint ami a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) és c) pontja szerint járt volna (a bíróság pedig ezen redukált felperesi perköltséget csökkentett tovább félmillió forinttal), emellett pedig az alperes – aki okot adott a perre, mivel a Vht. 41. §-a szerinti eljárásban nem ismerte el a felperes bejelentését – még magasabb – a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) és c) pontja szerinti mértékű – ügyvédi munkadíjat is érvényesített jogi képviselőjének azonos nagyságrendű tevékenysége (egy érdemi beadvány szerkesztése és tárgyalási jelenlét) után. Ezért a bíróság a Pp. 82. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján az alperest 2.500.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

[43] Mivel a végrehajtó a díjáról és költségeiről szóló nyilatkozatát – amely a felek részére is kézbesítésre került – a perben előterjesztette, a bíróságnak a Pp. 537. §-a értelmében a végrehajtási költségek összegéről és megtérítéséről hivatalból rendelkeznie kellett. A végrehajtási költségek megfizetésére – a végrehajtási jog elévülése és a végrehajtás ebből eredő megszüntetése okán – az alaptalan végrehajtást kérő alperes köteles. A végrehajtási költségek konkrét összegét illetően a bíróság rámutat arra, hogy a Pp. 535. § (1) bekezdése értelmében a végrehajtónak a bíróság felhívására nemcsak a konkrét összegről és tételekről, hanem az általa lefolytatott eljárási cselekményekről és a költségeit, illetve díját megalapozó konkrét körülményekről is nyilatkozatot kellett volna tennie (a bíróság 8. sorszámú felhívása is szó szerint így hangzott feléje). Ehhez képest a végrehajtó – akit a bíróság a tárgyalás határnapjáról a törvénynek megfelelően értesített – a 9. sorszámú átiratában csupán a díjak és költségek összegét jelölte meg. A 35/2015. (XI.10.) IM rendelet 14. §-a szerint – de egyébként a 2021. november 1. napján hatályba lépett 8/2021. (X.29.) SZTFH rendelet 14. §-a értelmében is – a végrehajtót a behajtási jutalék csak eredményes – azaz legalább részbeni térülést hozó – végrehajtás esetén illeti meg, azonban a rendelkezésre álló adatok szerint nem állapítható meg az, hogy bármiféle térülés történt volna (ennek konkrét tényére maga a végrehajtó sem hivatkozott átiratában). A behajtási jutalék feltételei ezért már csak ennek okán sem állnak fenn, mindemellett a végrehajtás megszüntetése esetén (ami az eredményességet eleve kizárja) behajtási jutalék egyébként sem lenne felszámítható [Kúria Pfv.I.20.032/2019/5. (24) bekezdés]. Az annak 11. §-a szerint a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazandó 3/2021. (X.20.) SZTFH rendelet 1. §-a a Magyar Bírósági Végrehajtói Kart illető általános költségátalány tekintetében is kifejezetten úgy rendelkezik, hogy az kizárólag eredményes végrehajtási eljárásban – azaz ha pénzüsszeg folyt be vagy legalább részbeni teljesítés történt [7. § (3) bekezdés] – jár. Mivel a jelen ügyben ilyen nem állapítható meg a végrehajtó nyilatkozatából, az általános költségátalány feltételei sem állnak fenn. A bíróság

5.P.XXI.21.584/2021/15.

ezért a végrehajtási költségeket – a behajtási jutalékként feltüntetett és az általános költségátalányként feltüntetett határozta meg és annak megfizetésére az alaptalan végrehajtást kezdeményező alperest kötelezte.

- [44] A felperes teljes személyes költségfeljegyzési joga folytán feljegyzeti eljárási illeték [Itv. 39. § (1) bekezdés, 42. § (1) bekezdés a) pont] megfizetésére a bíróság az alperest kötelezte a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján.
- [45] Az ítélet elleni fellebbezés joga a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontján és (5) bekezdésén alapul.
- [46] A végrehajtó – végrehajtási költségek tekintetében fennálló – fellebbezési jogát a Pp. 537. §-a biztosítja.

Budapest, 2021. november 23.

bíró

Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság
5.P.XXI.21.584/2021/17.

V É G Z É S

Oros László István felperesnek – MKK Magyar Követeléskezelő Zrt. alperes ellen végrehajtás megszüntetése iránt indított perében a bíróság tanúsítja, hogy az 5.P.XXI.21.584/2021/15. szám alatti ítélet 2021. december 21. napján jogerőre emelkedett.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

Budapest, 2022. január 4.

Juhászné Nyíró Erna s.k.
bírósági ügyintéző

A kiadmány hitelül: